

Патријарх Иринеј у Долини хришћана

На Блиском истоку Библија није никаква прича изумљена у глави, нити пука књига што скупља прашину. Она је нешто што живи, што дише. (фотогалерија)

Четвртог дана посете Антиохијској Патријаршији, 4. јуна 2019. године, посланство Српске Православне Цркве које предводи Његова Светост Патријарх г. Иринеј, у раним јутарњим часовима упутила се ка манастиру Пресвете Мајке Божје у Блману, област Тартус, као што је по протоколу предвиђено.

Поворка од једанаест аутомобила, у пратњи безбедносних снага, после три сата вожње стигла је на предвиђену дестинацију. Призори које смо успели да видимо успут били су слични јучерашњим. Запаљена села као и читави градови у нама су будили тугу и страх. Несумњива лепота ове земље назирала се када бисмо прошли кроз ратом захваћене пределе. Брда и пропланци прошарани чемпресима њихали су се на ветру и поносно сведочила о лепоти, али и страдању древне земље. Сирија је земља препуна

рушевина које причају библијске приче. На скоро сваких педесетак километра наилазили смо на војне пунктове. Војници под пуном ратном опремом љубазно су поздрављали поворку возила док их је Српски Патријарх благосиљао.

Посета манастиру Пресвете Мајке Божје у Блману

Свечани дочек приређен је у манастиру Пресвете Мајке Божје у Блману, у области Тартус. Неких пет километра пре манастира поворка је кренула кривудавим путем благо пењући се уз брдо. Убрзо цео предео је могао да се види као на длану. Уски кривудави пут водио је ка манастиру. Оно што је било веома занимљиво јесте то што је народ стајао са леве и десне стране пута од подножја па све до манастирске порте. Уз кривудави пут насмејани људи, староседеоци, махали су и поздрављали патријарха Иринеја, који им је узвраћао благосиљајући их. Касније смо чули да је ових пет километара асфалтирано неколико дана пре доласка делегације Српске Православне Цркве, на молбу патријарха Јована, а добротом председника Сирије г. Асада.

Игуманија манастира је високопреподобна мати Макрина, која је у ту светињу дошла 1987. године из Грчке по благослову оца Пајсија, затекла је трошну кућу и малу капелу. За само четири година заједно са мештанима и сестринством, а по благослову Патријарха, сазидана је манастирска црква и комплекс зграда који прелази четири хиљаде квадратних метара. У

манастиру живи сестринство од седам монахиња.

Митрополит Атанасије, надлежни епископ, после доксологије се обратио речима добродошлице:

-Ми смо веома радосни што сте дошли у посету нашој епархији коју је основао један од седамдесет апостола. Наша епархија је изнедрила много мученика у време прогона. Иако данас преживљавао муке и страдања, ми у срцу имамо Христа. Ми смо деца Господња и живимо у овој земљи са муслиманима у заједништву, у љубави. Ми Вас молимо, Ваша Светости, да се молите за нас.

Патријар српски г. Иринеј је беседио:

-Хвала вам од срца на вашим дивним хришћанским, јеванђељским речима које сте упутили мени и мојој сабраћи са којим посећујем ова света места и ову свету земљу. Ми смо веома благодарни Господу што нам је дао прилику, ретку прилику да посетимо овај дивни новоосновани манастир, као и многа света места свете земље Сирије и земље Киликије. Благодаримо Господу што нам је пружио прилику да ходамо стопама великога апостола Павла и многих других светих апостола, угодника Божјих и мученика за име и истину Господњу. Ово је заиста света земља, која је међу првима чула реч Јеванђеља од ученика Христових, светих Апостола, и не само чула, него то прихватила и учинила темељом и садржином свога живота. Овде су се изградили многи свети Оци наше Цркве, целе Цркве Христове. Они су ваша слава и понос ове

земље, али су понос и слава целе Христове Цркве и, према томе, и наше Цркве и нашег народа. Ова света земља је имала дивне велике манастире, свете обитељи, које су, нажалост, временом много пострадале од оних који нису волели Спаситеља нашега. Ако они данас не постоје, остала је велика успомена и сећања на њих, што је врло важно за народ и за Цркву Христову. Судбина свих нас је да носимо крст Христову у коме је сила и слава наша, у коме је и васкрсење наше, јер тамо где је крст и где је страдање, ту је и спасење.

Ово је четврти дан како се налазимо у овој светој земљи. Оно што смо видели и доживели, то никада не можемо заборавити за нашег живота. Не само што смо то све видели, него ћемо се потрудити да то пренесемо и нашем народу који је жељан да чује лепу реч о овој светој земљи, која је и у прошлости а и у данашњости много пострадала. Ми и наш народ пратимо све догађаје који су се десили у вашој светој земљи у наше време. И састрадавамо са вашим страдањима и добро вас разумемо, јер смо и ми слично пострадали у прошлости, а и у новијој историји. Од 1941. године до данас ми изгубили смо близу два милиона становника, међу којима епископе, свештенике и монахе, тако да делимо ваше патње и ваша страдања. Господ види нашу веру и нашу љубав према њему, и надамо се да да ће Господ повратити мир народу, а и мир у целом свету. Оно што задивљује, нису само светиње, већ задивљује вера и љубав нашег народа. У њиховим срцима гори пламен љубави према Господу, према својој Цркви, својој вери, а надам се и према једни другима.

Радујемо се што чујем из ваших уста о добрим односима са браћом из других вера, са браћом муслиманима. Хришћанство је вера љубави, љубави према ближњима, чак и према непријатељима, па смо дужни да покажемо хришћанску љубави према свима без обзира на њихову нацију, културу, језик и остале разлике. Зато се молимо Господу да благослови Цркву у Сирији, да благослови светиње које су остале и постоје, свештенство и благочестиви народ. Не смем да пропустим и да не истакнем своје велико дивљење према Председнику Сирије, који је оставио тако диван утисак на нас, и не само на нас, него нас радује што и народ види у њему доброг човека, мудрог управитеља земље, који ужива љубав свога народа. Нека мир зацари у овој земљи, која је много пострадала, и у целом свету. Живели на многаја љета.

Дочек у Долини хришћана

Вади ал-Насара или Долина хришћана у близини Хомса је подручје где живи већина православног живља, као и хришћани других конфесија, који су ту нашли уточиште бежећи од исламиста терориста. Становници овог предела Сирије су више пута били жртве терора радикалних исламиста, а читав крај је донедавно био непрестано гранатиран. Овај предео је био релативно сигуран простор у односу на друге делове Сирије и као такав је постао нека врста прихватилишта за десетине хиљада избеглица из ратом захваћених подручја.

Сам долазак на ово свето место и посета Српског Патријарха био је доживљај другачији од претходних. Нисмо могли да претпоставимо да ћемо овакав дочек имамо у овом делу Сирије где исламисти убијају хришћане, отимају их ради откупа, а хришћанске цркве скврнаве и руше. Наиме, поворка од једанаест аутомобила у којој су се налазила два Патријарха, девет епископа и на десетине свештеника, зауставила се у првом селу Долине хришћана које се зове Аназ. На стотине младих људи, деце, насмејаних мушкараца и раздраганих жена са пуним дувачким оркестром и шпалиром деце обучених и традиционалне ношње. Патријарх Иринеј, видно расположен, не сакривајући осмех, благосиљао је народ и децу.

Иста сцена поновила се и у наредним селима у којима се делегација Српске Православне Цркве зауставила у Анахуашу и Ајн Елажуру (што значи очи

слепца). Затим је Патријарх Иринеј обишао болницу Антиохијске Патријаршије Кестл, која се налази у подножју манастира Светог Георгија, где је обишао просторије и сале и даривао болницу поклонима.

Патријарх Иринеј у манастиру Светог Георгија у Долини хришћана

У градићу Мармариту у Долини хришћана налази се манастир Светог Георгија, један од најстаријих и најзначајнијих манастира Антиохијске Патријаршије. Садашња црква потиче из 17. века, али се испод ње налазе још најмање два слоја остатака, један из 12. века из доба крсташа и онај најстарији из 6. века. На једном од брда око Мармарите налази се добро очувано крсташко утврђење које доминира долином, тзв. Витешки замак.

По хришћанској традици, стоји забележено да је манастир основан од стране мање монашке заједнице у првим вековима хришћанства. Најранији спомен манастира потиче из 1727. године од стране руског путника Барског. Црква, пише он, веома је мала; упркос старости, веома је чврста, изграђена од камена. Поред ње леже ћелије, новије, које сачињавају 'мали манастир' на јужној страни. Само један монах живи овде као чувар цркве.

Такође, постоји и запис енглеског путника бискупа Ричарда Посоке, који је посетио ову светињу 1737. године и пронашао једног монаха. Каснији описи откривају да је манастир подигнут на литици, а делимично у пећини, што указује на то да је првобитно био склониште за пећинске аскете. Касније су пронађене гробнице које су вероватно гробна места ових испосника. Манастирски комплекс је сазидан око 1905. године, али је био практично напуштен много деценија све до његовог савременог оживљавања 1985. године. Данас овај манастир сија у новом руху и први је драгуљ православног хришћанства. У њему живи осам монаха са игуманом Арсенијем на челу. Манастир је под директном управом Његовог Блаженства Патријарха антиохијског и свега Истока г. Јована.

Његову Светост Патријарха српског г. Иринеја дочекало је преко хиљаду верника. Као по обичају, ведрих лица са пуно вере, љубави и наде. Као да на овим просторима никада рата није било...

После доксологије Српског Патријарха је поздравио игуман Арсеније:

-Ваша Светости, Високопреосвећени и Преосвећени Архијереји и свештеници и наш верни народе, Данас имамо велику радост коју сте нам на приредили Вашим доласком са Вашом делегацијом у овај манастир, који гаји дугу историјску традицију. Данас је срећан и радостан овај манастир што је добио

Ваш благослов. Манастир је подигнут између 4. и 6. века и спада у најстарије манастире; он је срце ове области и носи у себи љубав свих наших народа и религија. Обнова духовног живота овог манастира настала је за време патријарха нашег Јована, Патријарх Великог града Антиохије, који је био игуман овог манастира 13 година, да би касније делао у Винограду Господњем у Француској и постао патријарх.

Ми сада доживљавамо обнову духовног живота у манастиру, који је увек био уза сав свој народ, који води тежак живот, посебно у последње време, као што знате, због ратних дејстава. Овај манастир је примио све оне који нису имали крова над главом. Ваш долазак из земље мученика, земље светитеља, у ову област јесте порука мира, и тиме је потврда добрих односа између наших Цркава.

Добро дошли у наш манастир Светог Георгија, добро дошли у име свих хришћана који воле своју Цркву и своју веру. Желим да Вам подарим икону Пресвете Богородице на којој је исписано име нашег манастира и да у Вашим светим молитвама држите нас и сиријски народ и сиријску земљу, тако да завлада у Сирији мир и да се отети врате у своју земљу. Такође желим да уручим орден овог манастира Светог Георгија, који се моли за нас и чува наш народ од ратова. Молимо Вас, увек се сетите нас и нашег народа. Добро дошли, Ваша Светости. Живели на многаја љета!

Његова Светост Патријарх српски Иринеј заблагодарио је на дару и добродошлицу:

-Хвала Вам на дивним речима. Монаштво је лепота Цркве. Тамо где постоје манастири и монаштво, види се вера Христова. Ја сам рођен испод српске Свете Горе са десет манастира који су имали и данас имају велику улогу у животу Цркве и њеног народа. Моја мајка је примила монашки завет. Моја сестра је монахиња, па отуда и познајем улогу монаштва и овде код вас. Хвала Вам на дивном гостопримству, хвала на добротинству народа који нас је дочекао у великом броју, посебно деци и омладини која је наша нада и будућност. Хвала на дару, а вама и братству желим пуно успеха на делу Христовом – да чините оно што су чинили свети апостоли и да Христову веру усађујете у срца доброг и честитог народа. Нека Господ благослови све нас, народе православне, као и друге народе који треба да су пријатељи једни другима...

Овим је завршена посета Сирији. Делегација Српске Православне Цркве одлази 5. јуна 2019. године у Либан у посету Баламандском манастиру и

чувеном Универзитету.

spc.rs